

[Justitsministeren.]

som hr. Fuglsang udtrykte det, at der på dette felt også er stærke følelser at tage hensyn til. Mange af de diskussioner, der har været, og mange af de diskussioner, der vil komme, har et meget stærkt følelsesmæssigt engagement, og det forstår jeg. Men det hensyn, der skal tages til, at forskningen kan finde sted, er der også grund til at se alvorligt på. Og det er balancen mellem disse to ting, som vi på en eller anden måde skal have fundet, og jeg forstod da heller ikke hr. Jens Møller på anden måde, end at vi i det arbejde, der kommer, kan forsøge at finde frem til en positiv løsning også af de problemer, som nogle mener stadig væk udestår.

Jeg skal indrømme over for fru Nathalie Lind, at § 8, hvori der står, at justitsministeren kan fastsætte regler om fremskaffelse af dyr til forsøg, kan give anledning til mange overvejelser, men de største overvejelser kommer nok, hvis forslaget bliver vedtaget.

Jeg har haft adskillige samtaler og drøftelser med mennesker fra flere dyreværnsforeninger, som har gjort mig opmærksom på problemer netop på dette område. De har mange forskellige løsninger. Jeg har ikke uden videre turdet sige, at én eller to eller flere af dem kan anvendes som praktikable løsninger, men jeg har fundet det rimeligt, at man over for disse problemer, der er rejst, gav tilsagn om, at man ville forsøge at gennemdrøfte de spørgsmål og se, om man også ad den vej kunne nå frem til noget, der var ret og rimeligt. Det er altså det, der ligger i det, og det kan komme til at betyde, at der skal foretages adskillige overvejelser, inden man når frem til et sådant resultat.

Hr. Wamberg var særlig tilfreds med, at jeg har gjort udvalget enekompetent. Jeg burde vel egentlig sige i den forbindelse, at det skyldes ikke, at vi er bange for at tage ansvaret, og heller ikke, at vi er bange for at have den bemyndigelse, men netop på et sådant område, hvor to vidtgående hensyn skal tages, skal de to, jeg havde nær sagt store grupper repræsenteres netop af den sagkundskab, og der er ingen bedre end dem – på dette punkt er jeg enig med hr. Wamberg – til at afgøre sagen.

I forbindelse med hr. Poul H. Møllers indlæg – det gælder også noget af det, hr. Jens Møller sagde – er det måske nødvendigt at sige: hvor hårdt, hvor præcist kan man egentlig udtrykke sig? Jeg kan med lethed tage også hr. Poul H. Møller i en upræcis formulering,

for han sagde nemlig: »ingen unødige lidelser«, og i samme øjeblik der er sagt unødige, så er vi inde på fortolkninger i meget vidt omfang. Derfor tror jeg nok, at det, som adskillige af ordførerne har været inde på i den forbindelse er det afgørende, er udtrykt med hr. Jens Møllers ord, at det er kontrollen, det er opfølgningen af, hvad der bliver givet af tilladelser. Det bliver også kontrollen af, hvordan de dyr, der skal igennem disse i nogle situationer forfærdelige ting, bliver opstaldet og passet. Derfor er jeg meget positivt indstillet over for, at man kan diskutere, som fru Nathalie Lind udtrykte det, de to problemer, sammensætningen af dyreforsøgsudvalget og dets kompetence. Det er til syvende og sidst de to ting, der skal falde i hak, hvis vi skal nå til et tilfredsstillende resultat. Det håber jeg vi gør.

Ebba Strange (SF):

Efter at have lyttet til hr. Poul H. Møllers meget specielle indlæg i den foregående debat vedrørende forholdene for vore fanger i vore fængsler ønsker jeg blot at konstatere, at hr. Poul H. Møller åbenbart er i stand til at vise menneskelighed, når det drejer sig om dyr.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om fritidsundervisning m. v. [af Brixtofte m. fl.].
(Lovforslag nr. L 83. Fremsat 21/10 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Gennemførelsen af fritidsundervisningsloven i 1969 betød en afgørende forbedring dels af børns og unges muligheder for undervisning og stimulerende beskæftigelse i deres fritid,